

Osud ľudstva

V tmavej miestnosti v podzemnom komplexe hlboko v nórskejších horách sedelo okolo okrúhľého stolu trinásť ľudí. Sedeli s ustarostenými výrazmi na tvárach a v ťažkom, prašnom vzduchu bolo cítiť napätie a istú, i keď potláčanú, dávku strachu. Pred nimi stála žena, asi tridsiatnička, v čiernych nohaviciach a svetlomodrej košeli. “Dobrý deň, ctená Najvyššia rada. Pre tých, ktorí ma nepoznajú, som doktorka Vesterlandová, vrchná výskumníčka na šesťstodesine. Predmet dnešného stretnutia všetci viete. Prikróčme teda rovno k veci. Prehrám vám záznam z poslednej výskumnej expedície, na ktorú sme tak dlho čakali.” Zvolila niečo na dotykovom paneli na stole v predku miestnosti, a potom sa usadila na bočné sedadlo. Projektor nad ich hlavami sa ujal k životu a na plátne sa spustilo video.

Pohľad cez predné sklo zachytával, ako vrtulník pomaly pristáva v sibírskej divočine. Na oblohe sa dvíhalo ranné slnko. Zasněžené vrcholky kopcov teraz ustupovali expanzívnym, širokým plochám zelene úpäť a nížin. Spolu tvorili veľkú, dych berúcu mozaiku a medzi nimi sa vynímal klenot celej Sibíri, jazero Bajkal, počas letných dní nadobúdajúce farbu skoro tak tyrkysovú, ako ľubovoľné z juhoeurópskych morí.

Keď sa dotkol zeme, rozvíril prachovitú pôdu. Piaty muž vnútri si začali rozopínať bezpečnostné pásy. “Tak čo, pripravení na opekačku?” ozvalo sa od niektorého. Odpoveďou bolo zopár tichých, hrdelných chichotov. Kameru zdvihol jeden z nich, vystúpili a ujasnili si s pilotom zopár vecí, ktoré ešte neboli predom prekonzultované. Následne sa veliteľ misie podujal k iným potrebným úkonom: “Skontrolujte a pripravte si každý osobné príslušenstvo a vám pridelené vybavenie”.

Video preskočilo nejaký čas, oznam v dolnom rohu obrazovky indikoval, že trištvrttehodinu. Z holej lúky sa stal hustý les, kde stromy tienili ešte aj ten jediný otvor k čistej oblohe, ktorým bola lesná cesta. Do kamery pozeral veliteľ. “Sme pol kilometra od bodu B. Zatiaľ sme nezaznamenali žiadnu aktivitu a pokračujeme k vstupnému miestu podľa plánu.” Ďalej si kameru premiestnil na rameno jeden zo zvyšných členov tímu a záber zachytával asi tri minúty nerušenej chôdze. V diaľke sa začalo črtáť nezalesnené priestranstvo. Chýbala na ňom tráva a v pôde bolo primiešané výrazné množstvo popola. Ležali na ňom riedko rozmiestnené kamenné trosky domov a zopár zuhoľnatených kusov dreva.

“Áno, toto je tá dedina, kde sa šesťstodesine nepodarilo preraziť. Miestni sa statočne bili do posledného dychu, vytušili, že treba použiť oheň. Keď už nemohli ďalej, celú dedinu radšej vypálili. Keď zistili, že sú infikovaní, zabili aj seba. Nikto neprežil.”

Skupina vošla na priestranstvo a pokračovala k viditeľnej priehlbine v zemi pri okraji spáleného územia. Za chvíľu vysvitlo, že je to nejaký druh tunelu. “Dobre, teraz si nasadte dýchacie masky a skontrolujte si, že váš oblek je vzduchotesný. Otvorím plechovku štiplavého plynu. Ak ho registrujete, niečo je nesprávne.” Všetko bolo vykonané bez problémov, a tak sa skupinka vydala do podzemia. Tunel bol spočiatku veľmi obyčajne vyzerajúci a do podzemia postupoval s prívetivým sklonom. “Zapínam nočné videnie,” ozval sa jeden hlas. “Zapínam, funguje,” odpovedali mu štyri ďalšie.

Následujúce dve hodiny videa boli opäť preskočené, dalo sa predpokladať, že pozostávali len z monotónneho zostupu tunelom. Na ďalšom zábere bolo vidieť, že tím prišiel na rozcestie štyroch tunelov, pozdĺž jedného z ktorých tiekol široký prúd vody. Na stenách tunela bolo už vidieť prvé náznaky typickej červenošedej hmoty, farby a konzistencie najlepšie prirovnateľnej k nejakej paštete. “Veliteľ, vytiahnite mapu,” ozval sa jeden z mužov. Všetci si klakli nad kúsok plastového papiera a chvíľu ho študovali.

“Dobre, toto je tunel, ktorým sme prišli, o tomto tu vieme, že vedie k bodu A. Podľa dát z našich osobných meračov pohybu by sme v porovnaní s vonkajším terénom mali byť na tomto mieste,” ukázal navigátor na miesto v mape. Takže tunel po našej ľavici je s najväčšou pravdepodobnosťou

ten k bodu C. Tým pádom ideme preskúmať zvyšný,” pokynul k tunelu, popri ktorom tiekla podzemná rieka.

Tím pokračoval asi hodinu a pol pozdĺž tejto rieky. Až vtedy došlo k prvému incidentu. Keď zašli za roh v tuneli, ocitli sa tvárou v tvár kreatúre. Bol to typický tvor prislúchajúci ku skúmanej anomálii. Kedysi to bol pravdepodobne pes, ale teraz celé jeho telo pokrývala tá istá substancia, ktorá bola aj na stenách tunela, zhrudkovaná do nepravidelných útvarov, s rozťahanými pásmi tkaniva visiacimi kade-tade. Celá “koža” tvora mala blanovitú konzistenciu a bola pokrytá rôznymi vyrážkami a škvrnami.

Zviera zdvihlo hlavu a jeho oči sa stretli s očami výskumného tímu. Boli celé rozožraté, akoby od nejakej infekcie, vytekal z nich hnis. Napriek tomu zviera očividne malo akú-takú schopnosť zraku. Z jeho hrdla sa ozval piskľavý, chrchlavý zvuk, ktorý len málo pripomínal štekatie, no napriek tomu bol pomerne hlasný. Otočilo sa, a nemotorne sa začalo pripravovať na útek dole tunelom, kým ho niekoľko ozbrojencov nezoškvarilo plameňometom. “Ježiš, fuj,” reagoval jeden. Aj keď človek pracuje s rôznymi anomáliami najodpudivejších druhov roky, vždy ho niečo vie prevapíť. Druhý dodal: “Čo ma desí je, že očividne majú strážne psy. To indikuje vysokú úroveň organizácie.”

Pokračovali tunelom nejaký čas. Rieka sa od tunela v nejakom bode oddelila. Eventuálne zastali. “Dobre, pravdepodobne sme blízko. Teplota sa začína výrazne zvyšovať nad očakávané hodnoty. Naša hĺbka je päť kilometrov pod povrchom,” povedal veliteľ, s ustarosteným, skákavým tónom hlasu. “Od tohto bodu pošleme drona.” Jeden z mužov zložil z chrbta prenosného drona, rozložil ho, a spustil.

Video strihlo k záznamu z drona. Ten sa vzniesol do vzduchu a pokračoval dole tunelom. Letel asi pätnásť minút, kým sa tunel nerozšíril do gigantickej, z neznámeho zdroja osvetlenej, podzemnej priepasti. Pohľad drona bol zakrytý hlineným násypom. “V poriadku. Ideme cez okraj?” znelo audio od veliteľa. “Ideme cez okraj.”

A tak namierili kameru drona dospodu a preleteli s ním cez okraj priepasti. V kilometre rozsiahlej podzemnej sieni na prvý pohľad pútala pozornosť veľká neforemná masa dotýčnej biologickej substancie. Dali sa v nej identifikovať chápadlá, krídla, časti boli pokryté niečím, čo vyzeralo ako hadie šupiny, ďalej bolo vidieť aspoň tucet papúl a nespočítateľné množstvo zatvorených očí. Masa sa pomalým, pravidelným tempom mierne dvíhala a klesala, ale inak ostávala pokojná a nehybná.

Po dne priepasti sa okolo obrovskej masy pohybovali postavy. Väčšina z nich sa dala identifikovať ako infikovaní ľudia, ale niektoré postavy boli celé oblečené v čiernych habitoch. Infikovaní prichádzali z tunelov v stenách priestoru a nosili veľké kusy substancie, ktoré skladali a odoberali sa po ďalšie. Čierne odeté postavy potom s pomocou iných svojich pomocníkov tieto prinášali k centrálnej mase a, aspoň tak to zďiaľky vyzeralo, prišivali ich k nej. Niektorí z nich manipulovali s kúsami, zatiaľ čo iní postávali na strane, kožené knihy a rozličné nástroje v rukách a ako sa zdalo, “požehnávali” celej činnosti.

To však možno nebolo to najčudnejšie. Celý obraz bol akýsi rozbitý, časti priestoru akokeby sa nachádzali na rôznych miestach naraz, línie, uhly nedávali zmysel, na rôznych miestach boli vidieť tmavé diery v priestore, ba dokonca zdalo sa že celý priestor v skutočnosti vôbec nemusí byť prítomný.

“Preboha, čo sme to našli?” ozvalo sa zo záznamu konverzácie. “Neviem.. neviem. Spravme ešte pár záberov a vypadnime”. Pohli dronom a začali scénu podrobnejšie zaznamenávať. A odrazu jeden z kultistov v zábere pozdvihol svoj pohľad nahor a prerušil svoju činnosť, ako následne spravila aj pracovná skupinka pri ňom. Začal divo gestikulovať a o niečom sa dohadovať so spolupracovníkmi. “Sakra, detekovali nás, plnou parou vzad!” Dron sa začal obracať a rapídne akcelerovať, ale zničohonič ho niečo hodilo do strany, cez záber prebehol jasný záblesk a všetko zmizlo.

Projektor prestal premietat' a vypol sa. V miestnosti panovalo hrobové ticho. Narušila ho až Dr. Vesterlandová: “Bohužiaľ, výskumný tím sme stratili, nepodarilo sa im utiecť. Poslali však napred druhého drona, a nahrali naň všetky prenesené údaje. Krátko potom bolo v oblasti zaznamenané

zemetrasenie. Všetky vchody do tunelov sú teraz zatarasené. Boli spravené prieskumné vrty, ale vyzerá to, že tunely sú v celej dĺžke zbúrané. Aj v infikovaných dedinách neostalo ani stopy po mutantoch. Zdá sa, že sa nadobro zahrabali pod povrch.”

Chvíľu opäť ticho, narušené len občasným suchnutím nejakého papieru. Jeden z trinástich prísediach sa ozval: “No, začnime s analýzou. Prvá, samozrejماً otázka: máme dôvod sa domnievať, že táto anomália je spojená so sarkicizmom?”

Po vyslovení toho, čo niektorí možno tušili, ale všetci sa báli povedať, prepukol v miestnosti na okamih hlasitý vrav. Väčšina ľudí prehodla zopár rýchlych slov so svojimi susedmi, niektorí len ticho sedeli so sklopenými pohľadmi. Doktorka Vesterlandová naznačila, že chce odpovedať, a debata utíchla.

“Chápem pôvod vašej otázky, Michaels. Ako vieme, v posledných rokoch nevidane stúpala sarkická aktivita. A aj keď neviem odpovedať naisto, môj osobný názor je, že veľmi pravdepodobne áno. Pozorovaná entita telesne veľmi pripomína sarkické božstvo, tak ako je opísané v ich náboženských textoch. Aj daní kultisti – keď človek detailne zanalyzuje ich odevy, ich nástroje, dá sa s takmer stopercentnou pravdepodobnosťou povedať, že sarkické kulty sú jediné, pre ktoré je takáto symbolológia typická.”

Iný prísediaci začal: “A ak sú to sarkisti, vyzerá to, že sa rozhodli ísť priamo k veci. Ako ste povedali, entita môže pokojne byť KTE-08-A, teda ich božstvo. Skutočne to vyzerá, že máme pred nami sarkickú apokalypsu.”

“Teda ostáva už len jedna otázka: ako sme pripravení riešiť sarkickú apokalypsu? Asi tušíme, že konvenčnou silou to nepôjde, ako indikujú aj priestorové anomálie prítomné na mieste. Môžeme podniknúť hĺbkové orbitálne bombardovanie celej oblasti, a keď skončíme, na mieste bude kilometre hlboká diera a na jej dne si bude v paralelnej dimenzii šťastne rásť záhuba sveta.”

“Máme teda nejaké paranormálne spôsoby, ktorými odvrátiť túto hrozbu?” spýtal sa ďalší. Vesterlandová odpovedala: “Už mám na tom výskumné tímy. Jednak budeme rozoberať, či vieme použiť nejaké paranormálne objekty na odvrátenie apokalypsy, jednak budeme diskutovať o možnosti paranormálnej vojny.”

Stretnutie pokračovalo ešte zopár hodín, ale celkovo nebola vyprodukovaná žiadna veľká myšlienka.

A tak prechádzali dni, týždne, mesiace. A nápady, ako by sa dalo zabrániť sarkickej apokalypse, boli jeden po druhom zamietané. Žiadny paranormálny objekt, ani kombinácia objektov, ktorá by bola vo vlastníctve Organizácie, sa nejavila byť užitočná. Teda, niektorými bolo možné problém vyriešiť, ale len za cenu toho, že by bolo treba hľadať riešenie na iný potenciálny koniec sveta. Myšlienka paranormálnej vojny bola zavrhnutá v prvých pár dňoch. Nič, čo by bola Organizácia schopná pretvoriť na zbraň, ani len nesľubovalo akúkoľvek použiteľnosť voči sarkickému bohu.

Asi päť mesiacov po incidente prišla Najvyššej rade pošta. Odosielateľom nebol nikto iný ako každému dobre známy Robert Bumaró. Po dôkladnej kontrole proti kognitohazardom bol prepis listu prezentovaný na ďalšom stretnutí najvyššej rady. Znel takto:

Dobrý deň, ctená Najvyššia rada.

Vieme, s akými problémami sa momentálne potýkate. Kto iný by to mal vedieť, keď SARKOS je náš najväčší nepriateľ.

..Momentálne sa k nám staviate tiež ako k nepriateľovi, osvietených chytáte a zatvárate, nášho Pána MEKHANE držíte od nás, vážnite jeho Rozbité Srdce, Myseľ, Oči. A ja mám pre vás pochopenie. Skutočne, plne chápem, ako musíme pre vás vyzerat' zvonku. Sme len ďalší nebezpečný kult, ktorý sa snaží narušiť normálnosť a “pokojnosť” bežného sveta.

A pokúsiť sa presvedčiť vás o opaku nie je to, čo sa tu pokúšam spraviť, lebo viem, že obyčajným listom nespravím to, čo sa mi už storočie nedarilo. Poviem to otvorene, ste zahnatí do rohu a nemáte kadiaľ utiecť. Môžete pokračovať s vašimi úvahami, ale garantujem vám, že nenájdete spôsob, ktorým túto situáciu vyriešiť. Tak je to písané v Knihe rozobratia.

Hovoríte, že ochraňujete normálny chod ľudstva, chránite ho pred anomáliami. Ale ak máte na srdci skutočne len tie najlepšie záujmy ľudstva, záujmy ľudskosti, potom viete, že iná možnosť nie je. MEKHANE je, koniec koncov, najväčším ochrancom ľudskosti (pretože keď príde MEKHANE, Prekuje nás do Dokonalej formy, a my budeme oslobodení od našich nedokonalých tiel.) Ohľadom toho, čo bude potom, vieme spraviť kompromis, ale na to, aby SARKOS bol porazený, treba Zložiť nášho Rozbitého Boha.

Pozývam vás na malý rozhovor. Nič záväzný. Vieme sa porozprávať, a spolu vieme zachrániť svet.

-Robert Bumaro, Technik Rozbitého Boha.

Trinásť ľudí sedelo okolo okrúhleho stolu, skláňajúc sa nad listom. Sedeli v tichu a rozhodovali o tom, aký bude celý nasledovný osud ľudstva. Každý z nich si uvedomoval, že ak príde na lámanie chleba, ak si budú musieť vybrať medzi dvoma možnosťami, tak jedna je jasne prijateľnejšia ako tá druhá. Konečne sa ozval jeden hlas: "Podľa mekhanitského proroctva je termín apokalypsy o dva a pol roku. Navrhujem začať rokovania s Cirkvou Rozbitého Boha. Podľa poskytnutých informácií určíme termín, kedy je najneskôr treba začať spolupracovať. Dovtedy sa budeme pokúšať vyvinúť naše vlastné riešenie."

Z kolektívu prišlo viacero, prevažne pozitívnych reakcií. Najvyššia rada ustanovila návrh, takmer jednohlasne ho odsúhlasila, a potom sa dala do práce.

A dni plynuli..